

Razvoj priseljske zakonodaje v Kanadi (od 1867 do danes)

Maja Ramovš*

1.02 Pregledni znanstveni članek
UDK 314.15:34(71)"1867/..."

Maja Ramovš: Razvoj priseljske zakonodaje v Kanadi (od 1867 do danes). Časopis za zgodovino in narodopisje, Maribor 86=51(2015), 1, str. 87–105

Namen članka je prikazati razvoj priseljske politike od začetkov kanadskega federalizma do danes. Pri tem članek ponuja pregled zgodovinskih dogodkov na svetovnem prizorišču, ki so vplivali na oblikovanje priseljske zakonodaje, pri čemer upošteva prilagajanje kanadske družbe gospodarskim razmeram. Oba dejavnika sta prisotna tudi pri izzivih oblikovanja sodobne priseljske zakonodaje ob aktualnih vprašanjih današnjega časa.

Ključne besede: priseljenci, priseljenstvo, priseljska politika, Kanada

1.02 Review Article
UDC 314.15:34(71)"1867/..."

Maja Ramovš: Development of the Immigration Legislation in Canada (from 1867 until Today). Review for History and Ethnography, Maribor 86=51(2015), 1, pp. 87–105

The aim of this article is to present the immigration policy development from the beginning of the Canadian federalism until today. The article offers an overview of the world historic events, which have, considering the adjustments of the Canadian society to the economic situations, influenced the immigration policy formation. Both factors are still present while forming the contemporary immigration legislation within the current present day challenges.

Key words: immigrants, immigration, immigration policy, Canada

* Mag. Maja Ramovš, doktorska študentka podiplomskega študija Ameriški študiji na UL FF, maja.ramovs@gmail.com

UVOD

Kanada je danes multikulturna država, dom mnogih prebivalcev vseh družbenih slojev, vendar ni bilo vedno tako. Čeprav je bila Kanada prvotno domovina aboriginskim narodom, je vzhodna Kanada več kot 100 let po odkritju belega človeka postala pretežno francosko področje naselitve. Razvoj Kanade pod vplivom britanskih naseljencev se je začel od sredine 18. stoletja naprej, in sicer s padcem francoske kolonije Akadije in po razpadu Nove Francije leta 1763.¹

V obdobju med drugo polovico 18. stoletja in 19. stoletjem je Kanada večino priseljencev sprejemala bodisi iz Velike Britanije bodisi iz Združenih držav Amerike. Področje je naselilo več tisoč angleško govorečih, večinoma protestantskih naseljencev, ki so se tja naseljevali zaradi posledic ameriške revolucije. Znani so bili kot t. i. lojalisti britanskega imperija, saj so ti imeli pretežno status političnih beguncev. Mnogi od njih so se selili proti severu, ker niso želeli postati državljani nove ameriške republike ali ker so se bali povračilnih ukrepov zaradi javne podpore Britancem. Tem simpatizerjem, ki so sčasoma postali jedro vladajočih oligarhij kolonije (kot tudi za nešteto prihodnjih priseljencev), je Kanada predstavljala deželo novih priložnosti. V Kanado so se priseljevali, ker so doma postali nezaželeni in jim je bil vstop v druge države, največkrat v ZDA, omejen. Kanadska politika priseljevanja je bila do konca prve svetovne vojne močno pod vplivom interesov Velike Britanije. Leta 1926 je bila z Balfoursko deklaracijo priznana naraščajoča neodvisnost posameznih dominionov britanskega imperija, predvsem Kanade. Proces je doživel uraden odmev leta 1931 z Westminsterskim statutom, ki je pravno izenačil samoupravne dominione imperija in Združeno kraljestvo.²

OBDOBJE PRISELJEVANJA BREZ OMEJITEV (1867–1914)

Do poznega 19. stoletja je imela Kanada že dodobra razvit nacionalni železniški sistem, ki je omogočal prevoz priseljencem evropskega izvora.

¹ J. M. S. Careless, *Canada: A Story of Challenge*, 2nd ed. (Cambridge: Cambridge University Press, 2012), 16–38.

² Careless, *Canada: A Story of Challenge*, 340–350.

Mnogi so bili revni ali pa so bežali zaradi verskega ali političnega preganjanja.³

Po nastanku konfederacije leta 1867 je politika priseljevanja postala prednostna naloga nove zvezne vlade. Povečanje pritoka priseljencev je postalo ključna gospodarska strategija za okrepitev nacionalnega povpraševanja po domačem blagu ter za spodbuditev do takrat še vedno majhnega proizvodnega sektorja. Zvezna vlada je skrbela za naseljevanje priseljencev večinoma na neposeljenih zemljiščih na zahodu, saj so tako zagotavljali nacionalno suverenost na teh področjih ter spodbujali gospodarstvo.

Leta 1869 je zvezna vlada pod vodstvom predsednika vlade Johna A. Macdonalda, sprejela prvi Zakon o priseljevanju,⁴ ki je vzpostavil temeljni okvir kanadske politike priseljevanja. John A. Macdonald je bil prvi predsednik vlade novonastale konfederacije in eden izmed t. i. očetov kanadske konfederacije, katerega politična kariera je trajala skoraj pol stoletja. V njegovem mandatu je potekala intenzivna širitev kanadskega ozemlja in ob njegovi smrti je to obsegalo skoraj vsa področja, ki jih Kanada obsega še danes.⁵

V teoriji je prvi zakon temeljil na t. i. politiki odprtih vrat, saj je predpisoval zelo malo omejitev o tem, kdo se lahko priseli v Kanado, priselili so se lahko skoraj vsi – z izjemo kriminalcev. Zakon o priseljevanju je bil usmerjen predvsem v zagotavljanje varnosti priseljencev pri prehodu v Kanado in njihovi zaščiti pred izkoriščanjem ob prihodu. Pogoji prekomorskih potovanj v drugi polovici 19. stoletja so bili zelo slabi; ladje so bile pogosto prenatrpane, potniki pa prepuščeni kapitanu. Zakonodaja, ki jo je britanski parlament sprejel sredi 19. stoletja, je povečala varnost čezoceanskega potovanja, a mnogi lastniki ladij so še vedno našli načine, kako zaobiti predpise.⁶ Zakon je postavil tudi nekaj omejitev za priseljevanje invalidov, bolnih in revnih. Če je posameznik zaradi zdravstvenega stanja predstavljal nevarnost za javno varnost, je moral plačati 300 dolarjev zavarovalnine ob vstopu v Kanado. Za tiste priseljence, ki so bili revni in

³ Jay Makarenko, *Immigration Policy in Canada: History, Administration and Debates*, <http://www.mapleleafweb.com/features/immigration-policy-canada-history-administration-and-debates>. Dostopno 10. oktobra 2014.

⁴ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act Respecting Immigration and Immigrants, 1869*. Ottawa: SC 32–33 Victoria, Chapter 10, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_08050_2/49?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

⁵ »Sir John A. MacDonald,« The Canadian Encyclopedia, <http://www.thecanadianencyclopedia.ca/en/article/sir-john-alexander-macdonald/>. Dostopno 10. oktobra 2014.

⁶ Ninette Kelley in Michael Trebilcock, *The Making of the Mosaic: A History of Canadian Immigration Policy*, 2nd ed. (Toronto: University of Toronto Press, 2000), 83.

obubožani, je moral kapitan ladje, ki jih je prevažala, plačati znesek v višini cene potovanja in začetnih življenjskih stroškov. Zakon je ob tem tudi določal posebne pogoje za prevoz priseljencev v Kanado.⁷

Poleg zakona o priseljivanju je zvezna vlada odprla tudi urade za priseljivanje v Veliki Britaniji, celinski Evropi in Združenih državah Amerike. Namen teh uradov je bil predvsem oglaševanje Kanade kot destinacije za priseljivanje in pomoč priseljencem pri uradnih postopkih. Zvezna vlada je sprejela tudi t. i. Zakon o ozemlju kanadskega dominiona,⁸ ki bi pripomogel k naseljevanju priseljencev proti zahodu. V skladu z zakonom je bilo zemljišče na zahodu države na voljo moškim priseljencem brezplačno, če so se obvezali obdelovati zemljo in v obdobju treh let zgraditi stalno bivališče. Kljub temu da je zakon postavljaval malo omejitev za priseljivanje, je cilj intenzivnega naseljevanja še vedno ostal nedosežen. Med letoma 1867 in 1897 je namreč stopnja odseljivanja iz Kanade še vedno presegala stopnjo priseljivanja.⁹ In medtem ko je kanadska vlada sprejela zakon s t. i. politiko odprtih vrat v teoriji, je bila dejanska praksa priseljivanja že zelo zgodaj diskriminatorne narave. Preko uradov za priseljivanje se je zvezna vlada osredinila predvsem na privabljanje kmetov in delavcev (ki so bili sposobni obdelovati zemljo), ne pa tudi delavcev, obrtnikov in trgovcev. Poleg tega je bil poudarek na belih priseljencih, največkrat evropskega ali ameriškega porekla. Ena najbolj očitnih oblik diskriminacije je bil, po zgledu ZDA,¹⁰ leta 1885 sprejet Zakon o kitajskih priseljencih. V zgodnjih osemdesetih letih 19. stoletja je zvezna vlada pomagala pri povezovanju več tisoč kitajskih delavcev, ki so pomagali zgraditi kanadsko pacifiško železnico in po zaključku gradnje železnice je zvezna vlada omejila kakršno koli nadaljnje kitajsko priseljivanje z uvedbo visokih davkov na vsakega posameznega priseljenca in z odrekanjem kanadskega državljanstva tem priseljencem. Omejitve pri kitajskih priseljencih so obveljale do leta 1947. Nobena druga

⁷ Kelley in Trebilcock, *The Making of the Mosaic*, 84.

⁸ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act Respecting the Public Lands of the Dominion*, 1872. Ottawa: SC 35 Victoria, Chapter 23, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_08050_5/181?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

⁹ Reg Whitaker, *Canadian Immigration Policy since Confederation* (Ottawa: Canadian Historical Association, 1991), 4.

¹⁰ U.S. Department of State, Office of the Historian. *The Chinese Exclusion Act, 1882*, <https://history.state.gov/milestones/1866-1898/chinese-immigration>. Dostopno 10. oktobra 2014.

etnična skupina v kanadski zgodovini ni bila nikdar več tako podrejena tovrstni diskriminaciji.¹¹

OBDOBJE OMEJEVANJA PRESELJEVANJA (1914–1945)

Med prvo svetovno vojno je zvezna vlada uvedla večje omejitve priseljavanja v Kanado. V okviru zagotavljanja nacionalne varnosti je vlada prekinila celotno priseljavanje priseljencev iz sovražnih držav, vključno z Nemčijo in Avstro-Ogrsko. Poleg tega so bili prebivalci iz teh držav, ki so že živeli v Kanadi, razglašeni za sovražne tujce (tudi Slovenci) v okviru ukrepov vojnega zakona iz leta 1914.¹² Posledica zakona je bila, da so se morali ti prebivalci registrirati pri vladi, nositi identifikacijske kartice, prepovedano pa jim je bilo tudi združevanje v kakršna koli združenja ali gibanja, ki jih je zvezna vlada imela za nezakonite. Veliko »sovražnih tujcev« je bilo interniranih v taborišča ali pa so jih neprostovoljno izgnali iz Kanade. Leta 1917 je zvezna vlada dodatno uvedla Zakon o volitvah med vojno, ki je odvzel glasovalno pravico vsem »sovražnim tujcem«, ki so prejeli državljanstvo po letu 1902.¹³

Zvezna vlada je po vojni nadaljevala s strožjo politiko priseljavanja kot posledico številnih dejavnikov. Zgodnja politika priseljavanja je bila v Kanadi ključna za povečevanje gospodarske rasti in z zasledovanjem tega cilja je zato sprejela politiko neomejenega priseljavanja. Po prvi svetovni vojni se je Kanada soočala s pomembnimi političnimi in gospodarskimi negotovostmi, kot so bili vzpon komunizma, organizirana delavska gibanja in velika svetovna gospodarska kriza. Skladno s tem je zvezna vlada uvedla precej bolj zadržan in izključevalen odnos do priseljavanja, da bi spodbudila družbeno harmonijo in uveljavila nadzor v družbi z izključevanjem priseljencev, ki so bili pripadniki določenih ideoloških, verskih ali etničnih skupin. Kanadska politika je bila pod vplivom močnih kanadskih sindikatov, ki so želeli zaščititi kanadsko delovno silo v primerjavi

¹¹ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act of Respecting and Regulating Chinese Immigration into Canada*, 1885. Ottawa: SC 48–49 Victoria, Chapter 71, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_08051_14_1/378?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

¹² Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *The War Measures Act*, 1914. Ottawa: SC 5 George V, Chapter 2, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_08039/2?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

¹³ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *The War-time Elections Act*, 1917. Ottawa: SC 7–8 George V, Chapter 39, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_07190/2?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

s cenejšo tujo delovno silo. Leta 1919 je kanadski parlament sprejel nov Zakon o priseljevanju,¹⁴ ki je zvezni vladi nudil dodatna pooblastila za izključitev določenih skupin iz priseljevanja v Kanado. 38. člen novega zakona je vladi omogočil, da omeji ali prepove vstop nezaželenim rasnim oziroma etničnim skupinam, katerih pripadniki so se v vojni borili proti Kanadi in Veliki Britaniji, vključno s tistimi iz Avstrije, Bolgarije, Madžarske in Turčije. Vlada je vstop prepovedala tudi pripadnikom verskih ločin, »doukhoborjem«,¹⁵ huteritom in menonitom, zaradi njihovih posebnih verskih praks, pacifizma in prepričanj o popolni enakosti ljudi.¹⁶

Kljub relativno strpnemu odnosu Velike Britanije do priseljencev iz Vzhodne in Jugovzhodne Evrope¹⁷ so bili po ruski revoluciji leta 1917 kanadski organi zaradi strahu pred širjenjem komunizma odklonilni do priseljencev iz teh območij. To je še dodatno podkrepilo dejstvo, da je naraščajoče število demobiliziranih vojakov po koncu prve svetovne vojne iskalo zaposlitev (pogosto neuspešno), kar je vodilo do izredno negativnega odnosa do priseljencev v družbi. Splošno gledano je bila glavna skrb vlade preprečiti vzpon komunizma in socializma (po sovjetski revoluciji v Evropi) in njihov vpliv na organizirana delavska gibanja v Kanadi.¹⁸

Medtem ko sta bila strah pred komunizmom in želja, da bi vstop v državo onemogočili tistim, ki so se v vojni borili proti Kanadi, ključna dejavnika oblikovanja restriktivnega zakona o priseljevanju leta 1919, pa je izboljšana gospodarska klima v zgodnjih dvajsetih letih 20. stoletja spodbudila podjetja, da so ustvarila pritisk na vlado in jo prepričala v spremembo nekaterih strogih določil priseljske zakonodaje. Tako je zvezna vlada leta 1925 podpisala sporazum s Kanadsko pacifiško železnico in Kanadsko nacionalno železnico, ki je obema družbama omogočil zaposlovanje poцени delovne sile – priseljskih delavcev iz vzhodne in jugovzhodne Evrope, kljub temu da so bili ti še vedno obravnavani kot nezaželena delovna sila.¹⁹

¹⁴ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act to Amend the Immigration Act, 1919*. Ottawa: SC 9–10 George V, Chapter 25, 2014, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_08048/2?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

¹⁵ »Doukhoborji« so bili priseljenci iz Rusije in pripadniki krščanske sekte, ki je močno nasprotovala avtoriteti ruske pravoslavne cerkve in vladnem vmešavanju. Bili so strogi pacifisti, ki so se leta 1899 najprej začeli naseljevati v Britanski Kolumbiji, Manitobi in Saskatchewanu.

¹⁶ Valerie Knowles, *Strangers at Our Gates: Canadian Immigration and Immigration Policy, 1540–1997* (Toronto: Dundurn Press, 2007), 132.

¹⁷ Avstro-Ogrska, Poljska, Bolgarija.

¹⁸ Knowles, *Strangers at Our Gates*, 132.

¹⁹ Prav tam, 168.

Sporazum, ki je bil podpisan 1. septembra 1925, je omogočal železniškim podjetjem zaposlovanje priseljencev (kot agrarne delovne sile) oziroma domače delovne sile, s čimer so ta podjetja učinkovito prevzela pomembno vlogo, ki jo je poprej imela zvezna vlada. Z letom 1926 so zasebna podjetja lahko zaprosila tudi za posebna dovoljenja, ki so omogočala podjetjem, da so lahko zaposlovala priseljence tudi za industrijsko delo in v storitvenem sektorju.²⁰

Sporazum je povzročil vrsto polemik med Kanadčani, ki so nasprotovali dejstvu, da se je 185.000 nezaželenih priseljencev iz vzhodne in jugovzhodne Evrope v obdobju petih let priselilo v Kanado.²¹ Leta 1930 je vpliv javnih protestov in velike gospodarske krize vlado prisilil v razveljavitev sporazuma in zaostritev politike priseljevanja, le-to je zopet bilo omejeno predvsem na priseljence iz Velike Britanije. Med drugo svetovno vojno se je priseljevanje drastično zmanjšalo.²²

PRVO OBDOBJE PRISELJEVANJA PO 2. SVETOVNI VOJNI (1945–1967)

Leta 1945 se je odnos države do priseljevanja začel spreminjati. Po drugi svetovni vojni je Kanada začela beležiti hitro gospodarsko rast, ki je pripomogla k spremembi prepričanja, da bi lahko kanadski delavci izgubili svoja delovna mesta na račun poceni tuje delovne sile. Poleg tega so se v kanadski družbi pojavile egalitarne ideje o državi blaginje in multikulturni družbi, kar je povečalo strpnost med različnimi etničnimi skupinami ter obenem izpostavilo ukrepe države za preprečevanje rasne in verske diskriminacije. V povojnem obdobju so kanadski oblikovalci javnih politik zopet pričeli izrabljati priseljevanje kot učinkovito orodje za spodbujanje gospodarske rasti. Leta 1947 so bile tako ukinjene omejitve za kitajske priseljence, leta 1951 pa je senatni odbor za priseljevanje in delo podal vrsto poročil o zvezni politiki priseljevanja in pozval vlado, da se oddalji od tradicionalne, restriktivne drže do priseljevanja in da se zavzame za bolj odprt pristop do problematike.²³

²⁰ Christopher Peter Adam, *The Last Bastion: Communists Vs. Conservative Nationalists and the struggle for the Hungarian Soul in Canada, 1940–1989* (Dokt. dis., University of Ottawa, 2013).

²¹ Knowles, *Strangers at Our Gates*, 82.

²² Prav tam, 142–143.

²³ Prav tam, 144.

Kljub spremembam v družbenih odnosih so se spremembe zelo počasi začele spreminjati pri oblikovanju politike priseljevanja. Leta 1952 je vlada sprejela Zakon o priseljevanju,²⁴ prvi nov zakon o priseljevanju po letu 1910. Zakon o priseljevanju iz leta 1952 ni predstavljal velikega odmika od predhodne zakonodaje, saj je v veliki meri uzakonil obstoječe diskriminatorne prakse in vzpostavil zakonodajni okvir, na podlagi katerega je vlada lahko sprejela dodatne predpise.²⁵ Določal je prednostne skupine priseljencev, to so bili britanski državljani, državljani Francije in Združenih držav Amerike ter tisti priseljenci iz Azije, ki so imeli najozžje sorodnike v Kanadi. Zakon je dodatno diskriminiral azijske priseljence, ki niso imeli ožjih sorodnikov v Kanadi, istospolno usmerjene posameznike in osebe z motnjami v duševnem razvoju.²⁶

Glavni učinek novega zakona je bil široka okrepitev pooblastil guvernerja in zvezne vlade, vključno z ministrom, pristojnim za državljanstvo in priseljevanje. Kot je že dovoljevala predhodna zakonodaja, je bila zvezna vlada pooblaščenca za sprejemanje predpisov, ki so prepovedovali priseljevanje posameznikom na podlagi njihovega državljanstva, etnične pripadnosti, poklica, neustreznosti kanadskemu podnebjju in nezmožnosti asimilacije v družbo. Zakon je ministru, pristojnemu za državljanstvo in priseljevanje, podelil široke izključne pravice glede sprejema in deportacije priseljencev z možnostjo, da odobri ali prekliče dovoljenje za priseljevanje in spremeni odločitve uradnikov in priseljenjskih pritožbenih uradov. Minister je tako postal končni organ za odločanje v vseh priseljenjskih primerih. Zaradi zagotovitve nadzora izvršilne veje oblasti nad priseljevanjem je zakon onemogočil sodnikom in sodiščem možnost pregleda, spremembe ali kakršnega koli vmešavanja v priseljenjske postopke, razen če so se nanašali na kanadske državljane ali osebe s stalnim bivališčem v Kanadi.²⁷

Čeprav je bil cilj novega zakona poenostavitev upravljanja politike priseljevanja, je zakon dejansko zmanjšal učinkovitost postopkov priseljevanja. Neomejena izključna pooblastila ministru so pomenila, da je v številnih posameznih primerih v postopkih bilo potrebno osebno odločanje. Minister in njegovo osebje na ministrstvu za državljanstvo in priseljevanje so

²⁴ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act Respecting Immigration, 1952*. Ottawa: SC 1 Elizabeth II, Chapter 42, http://eco.canadiana.ca/view/oocihm.9_08041/2?r=0&s=1. Dostopno 10. oktobra 2014.

²⁵ Kelley in Trebilcock, *The Making of the Mosaic*, 314, 324.

²⁶ Makarenko, *Immigration Policy in Canada: History, Administration and Debates*.

²⁷ Freda Hawkins, *Canada and Immigration: Public Policy and Public Concern*, 2nd ed. (Montreal and Kingston: McGill-Queen's University Press, 1991), 102.

tako veliko časa posvetili pregledovanju in reševanju ogromnega števila posameznih primerov, kar je pri obravnavi vlog priseljencev ustvarilo zaostanke in omejilo čas, ki so ga na ministrstvu namenili reševanju drugih upravnih nalog.²⁸

OBDOBJE PO LETU 1967 DO DANES

Leta 1960 so uvedli več ključnih reform na področju politike priseljevanja. Leta 1962 je vlada sprejela vrsto predpisov, ki so odpravili rasno in etnično diskriminacijo kot glavni dejavnik oblikovanja politike priseljevanja. Priseljencem tako ni bil več odklonjen vstop v Kanado zgolj na podlagi barve kože, rase, etnične pripadnosti ali državljanstva.²⁹ Leta 1966 je zvezna vlada sprejela Belo knjigo o priseljevanju, ki je priznavala pomen priseljevanja za doseganje ciljev države glede rasti prebivalstva in gospodarske rasti. Bela knjiga je, da se prepreči visoko raven priseljevanja nekvalificirane delovne sile, priporočala prednost priseljencem s kvalificiranimi znanji, ki bi koristili kanadski družbi. Z namenom pridobivanja bolj kvalificirane delovne sile med priseljenci je zvezna vlada leta 1967 uvedla točkovni sistem. Družbena kritika določil Bele knjige o priseljevanju je spodbudila takratno liberalno zvezno vlado, da je izvedla nadaljnjo revizijo politike priseljevanja. Imenovana je bila delovna skupina za izdelavo meril za izbor priseljencev, ki bi objektivno vplivala na postopke njihovega sprejema v kanadsko družbo. Vlada je upala, da bodo novi predpisi odpravili kakršne koli preostanke elementov diskriminacije iz kanadske politike priseljevanja in zmanjšali izključno pravico odločanja uradnikov za priseljevanje.³⁰

Na podlagi priporočil delovne skupine je bil vzpostavljen točkovni sistem, v sklopu katerega so potencialni priseljenci lahko dosegli različno število točk v naslednjih devetih kategorijah: izobraževanje in usposabljanje, osebni značaj, stopnja povpraševanja po njihovem poklicu, strokovno znanje, starost, vnaprej zagotovljena zaposlitev, znanje francoščine in angleščine, prisotnost sorodnikov v Kanadi in možnosti za zaposlitev v njihovem območju naselitve. Posamezniki, ki bi prejeli 50 točk ali več od možnih 100, bi bili priznani kot neodvisni priseljenci in bi kot taki imeli

²⁸ Hawkins, *Canada and Immigration*, 103.

²⁹ Triadafilos Triadafilopoulos, »Dismantling White Canada: Race, Rights and the Origins of the Points System,« v *Wanted and Welcome? Policies for Highly Skilled Immigration in Comparative Perspective*, ur. T. Triadafilopoulos (New York: Springer, 2013), 23–28.

³⁰ Prav tam, 30–31.

prednost pri priseljevanju. Medtem ko je ta proces ocenjevanja izboljšal objektivnost postopkov pri vstopu v državo, so uradniki za priseljevanje še vedno ohranili določeno stopnjo izključnih pravic pri ocenjevanju osebne-ga značaja priseljencev in pri odobritvi ali zavrnitvi vstopa v posebnih pri-merih. Novi predpisi so tako ustvarili tri različne kategorije priseljencev: neodvisno, nominirano in sponzorirano. Ožji sorodniki kanadskih držav-ljanov in stalnih prebivalcev Kanade so bili kvalificirani kot sponzorirani priseljenci in za njih kategorije ocenjevanja za neodvisne kandidate niso veljale. Vendar pa so tisti priseljenci, ki so imeli v Kanadi daljne sorodnike, bili označeni kot nominirana kategorija in so morali opraviti ocenjevanje v sklopu petih kategorij: izobraževanje in usposabljanje, osebni značaj, stop-nja povpraševanja po njihovem poklicu, strokovno znanje in starost. To je vladi omogočilo, da je uveljavljala nadzor nad sponzorskim sistemom na nediskriminatoren način.³¹ V okviru tega sistema ni bilo postavljenih kvot ali omejitev glede števila priseljencev, ki bi se lahko priselili v Kanado, vključena pa je bila tudi določba, ki je omogočala začasnim obiskovalcem (turistom), da zaprosijo za status priseljenca, medtem ko so že v Kanadi. Če se je vlagatelju prošnja zavrnila, se je ta lahko pritožil in kmalu je prišlo do velikega števila pritožb, kar je ustvarilo sodne zaostanke in veliko šte-vilo posameznikov je v Kanadi lahko ostalo precej let, preden je bil njihov primer obravnavan.³² Po uveljavitvi teh določil se je priseljevanje iz držav Azije, Karibskega otočja, Latinske Amerike in Afrike močno povečalo.³³

Leta 1969 je Kanada ratificirala Konvencijo Združenih narodov o sta-tusu beguncev (in njen Protokol). Izraz 'begunec' se običajno uporablja za sklicevanje na določeno vrsto priseljenca, ki je bil prisiljen zapustiti domo-vino zaradi vojne, političnega preganjanja ali naravne nesreče. Medtem ko je Kanada do takrat že priznavala status begunca od primera do primera, je z letom 1969 tudi formalno priznala kategorijo beguncev kot skupino priseljencev. Po ratifikaciji Konvencije Združenih narodov sicer zvezna vlada še vedno ni formalizirala uradnih postopkov za pridobitev statusa begunca po konvencijskih določilih, a te spremembe so bile uvedene leta 1978, ko so bile sprejete spremembe in dopolnitve Zakona o priseljevanju.³⁴

V začetku leta 1970 je zvezna vlada opravila temeljit pregled sistema. Izdelana je bila študija, s katero so preučili dejanske probleme pri izvajanju

³¹ Kelley in Trebilcock, *The Making of the Mosaic*, 359–360.

³² Valerie Knowles, *Forging our Legacy: Canadian Citizenship and Immigration, 1900–1977* (Ottawa: Public Works and Government Services Canada, 2000), 84.

³³ Whitaker, *Canadian Immigration Policy since Confederation*, 19.

³⁴ Makarenko, *Immigration Policy in Canada: History, Administration and Debates*.

priseljske politike ter postavili temelje za oblikovanje nove. Leta 1974 je bila predstavljena Zelena knjiga o priseljevanju, v kateri je bila predlagana sprememba izvajanja politik, vzpostavljenih na podlagi Zakona o priseljevanju iz leta 1952 in Bele knjige iz leta 1966. Zelena knjiga je pozdravljala etnično raznolikost in spodbujala priseljevanje, ki bi Kanadi lahko pomagalo pri zagotavljanju njenih potreb po delovni sili. Ni poudarjala samo pomembnosti vloge priseljevanja kvalificiranih delavcev, temveč je priznavala potrebo po priseljencih, ki so se bili pripravljeni naseliti na bolj oddaljena, manj naseljena območja.³⁵ V tej študiji so bile province in druge zainteresirane strani pozvane, da predložijo svoje osnutke predlogov sprememb. Zelena knjiga je bila namenjena vzpostavitvi razprave o politiki priseljevanja in po njeni predstavitvi v parlamentu je februarja 1975 po celotni državi stekla intenzivna debata o priseljski problematiki. Imenovan je bil poseben senatni odbor, ki je skrbel za izvedbo javnih obravnav o priseljski politiki in razlago vsebine Zelene knjige. Po petdesetih javnih predstavitev v enaindvajsetih mestih po vsej Kanadi in po pregledu več kot 1400 mnenj je odbor pripravil priporočila, ki so postala osnova novega zakona o priseljevanju.³⁶

Leta 1976 je zvezna vlada na podlagi izvedenih aktivnosti uvedla nov Zakon o priseljevanju,³⁷ ki je reformiral sistem in postavil osnovne temelje sodobne kanadske politike priseljevanja. To je bil prvi priseljski zakon, ki je jasno opredelil temeljne cilje kanadske politike priseljevanja, definiral status beguncev kot samostojno skupino priseljencev in zvezni vladi naložil odgovornost pri načrtovanju prihodnosti priseljevanja.³⁸ Določeni so bili jasni cilji kanadske zakonodaje o priseljevanju, vključno z združevanjem družin, nediskriminacijo in spodbujanjem gospodarskih, socialnih in kulturnih ciljev kanadske družbe.³⁹ Pomembna novost zakona je tako bila uvedba novih kategorij priseljencev. Te so bile:

³⁵ Freda Hawkins, Canada's Green Paper on Immigration Policy, *International Migration Review*, Vol. 9, No. 2, Migration and Fertility (Summer, 1975), 239.

³⁶ Citizenship and Immigration Canada. Forging Our Legacy: Canadian Citizenship and Immigration, 1900–1977, <http://www.cic.gc.ca/English/resources/publications/legacy/index.asp>. Dostopno 5. novembra 2014.

³⁷ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act Respecting Immigration to Canada*, 1976. Ottawa: SC 25–26 Elizabeth II, Chapter 52, <http://www.refworld.org/docid/3ae6b5c60.html>. Dostopno 5. novembra 2014.

³⁸ Knowles, *Strangers at Our Gates*, 169.

³⁹ Freda Hawkins, *Critical Years in Immigration: Canada and Australia Compared*, 2nd ed. (Montreal: McGill-Queen's University Press, 1991), 70.

- neodvisna kategorija priseljencev: posamezniki, ki zaprosijo za status priseljenca na lastno pobudo in so izbrani na podlagi točkovnega sistema;
- družinska kategorija priseljencev: vključeni ožji družinski člani (starši in stari starši, otroci in partnerji posameznikov, ki imajo stalno bivališče v Kanadi);
- humanitarna kategorija priseljencev: a) begunci (kot opredeljeni v Konvenciji Združenih narodov o beguncih) in b) druge preganjane in razseljene osebe, ki niso zajete v okviru Konvencije ZN;
- kategorija daljnih sorodnikov: daljni sorodniki, ki so jih sponzorirali družinski člani v Kanadi in so bili delno podvrženi točkovnemu sistemu.⁴⁰

Tudi določila za skupine priseljencev, ki jim je bil onemogočen vstop v državo, so doživela precej sprememb. Izčrpen seznam tistih, ki jim je bil prepovedan vstop, je zamenjala širša kategorija izključitve posameznikov na podlagi njihovega zdravstvenega stanja in interesa javne varnosti. Preprečili so tudi naseljevanje kriminalcev, tistih, nagnjenih k nasilju, in tistih, ki so vložili goljufive zahteve pri razvrščanju v kategorije priseljencev.⁴¹

Ključni element novega zakona je bila zahteva po večjem načrtovanju in posvetovanju s provincami pri oblikovanju politik priseljevanja. V skladu z zakonom je bila zvezna vlada ob posvetovanju s provincami pri načrtovanju in upravljanju priseljevanja obvezana določiti število priseljencev, ki jih bo letno sprejela. Da bi zmanjšali izključno pravico ministra, je ta moral letno poročati o številu odobrenih posebnih dovoljenj za bivanje v Kanadi.⁴²

Zakon, ki je stopil v veljavo 1. aprila 1978, je bil pozitivno sprejet kot napreden zakonodajni dokument in je doživel širšo podporo parlamentarnih strank, interesnih skupin, akademske sfere in medijev.⁴³

Leta 1980 je bil zakon nadalje spremenjen tako, da je bila vključena peta kategorija priseljencev – poslovneži. V sklopu te kategorije so posamezniki lahko pridobili status priseljenca, če so bili pripravljeni vložiti znaten finančni kapital za začetek poslovanja v Kanadi ali vlagati v kanadsko gospodarstvo. To novo kategorijo priseljencev so v veliki meri izkoristili

⁴⁰ Knowles, *Strangers at Our Gates*, 169–170.

⁴¹ Hawkins, *Critical Years in Immigration*, 73.

⁴² Knowles, *Strangers at Our Gates*, 169.

⁴³ Kelley in Trebilcock, *The Making of the Mosaic*, 380.

predvsem priseljenci kitajskega porekla, zlasti v obdobju tik pred letom 1997, ko je prišlo do izročitve Hong Konga Kitajski. Med letoma 1983 in 1996 se je približno 700.000 kitajskih poslovnežev (predvsem iz Hong Konga) priselilo v Kanado in vložilo milijone dolarjev v kanadske investicijske sklade.⁴⁴

Kanadski Zakon o multikulturalnosti,⁴⁵ ki je bil sprejet leta 1988 (Kanada je sicer od njenih nastankov multikulturalna, a ta zakon se je dotikal predvsem tistih etničnih skupin, ki niso angleškega ali francoskega izvora), je postavil zakonodajni okvir za izvajanje uradne politike multikulturalnosti iz leta 1971. Zakon je skušal zaščititi kulturno dediščino Kanadčanov, zmanjšati diskriminacijo ter spodbujati izvajanje multikulturalnih programov in dejavnosti znotraj institucij in organizacij.⁴⁶ Nastal je na podlagi poročila senatnega odbora za multikulturalnost iz leta 1987, kjer je bilo ugotovljeno, da obstoječa multikulturalna politika nič več zadovoljivo ne izpolnjuje potreb kanadske multikulturalne družbe.

Prvotna politika multikulturalnosti je bila namreč osredinjena na ohranjanje kulture, ki je temeljila predvsem na interesih v Evropi rojenih priseljencev. S postopnim premikom središča priseljevanja izven Evrope in posledično z naraščajočim številom priseljencev iz Azije, Afrike in Bližnjega vzhoda so se pojavile nove prioritete. Poleg ohranjanja kulturne in jezikovne raznolikosti so novi priseljenci prav tako imeli probleme glede vključenosti v družbo in na podlagi tega probleme pri pridobivanju stanovanj, zaposlitve, pri vključenosti v sistem izobraževanja, deležni so bili tudi diskriminacije.⁴⁷

Zakon o multikulturalnosti je priznal multikulturalnost kot temeljno značilnost kanadske družbe, ki ima bistveno vlogo pri oblikovanju prihodnosti Kanade. Zakonski ukrepi so poudarili pravico vsakega posameznika, da ohranja in deli svojo kulturno dediščino, medtem ko uživa pravico do

⁴⁴ Jackie M. L. Chan, The Assimilation of Hong Kong Immigrants in Canada, *Pacific Economic Review*, Vol. 19, Issue 4, pages 439–465, (Oktober 2014), 440.

Jean Leonard Elliott in Augie Fleras, Immigration and the Ethnic Mosaic, *Race and Ethnic Relations in Canada*, ur. Peter S. Li (Toronto: Oxford University Press, 1990), 65. Volume 19, Issue 4, pages 439–465, October 2014.

⁴⁵ Library and Archives Canada. Statutes of Canada. *An Act for the Preservation and Enhancement of Multiculturalism in Canada*, 1988, SC 36–37 Elizabeth II, Volume I, Chapter 31, <http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/C-18.7/page-1.html>. Dostopno 5. novembra 2014.

⁴⁶ Jean Leonard Elliott in Augie Fleras, Immigration and the Ethnic Mosaic, *Race and Ethnic Relations in Canada*, ur. Peter S. Li (Toronto: Oxford University Press, 1990), 65.

⁴⁷ Augie Fleras in Jean Leonard Elliott, *Multiculturalism in Canada: The Challenge of Diversity* (Scarborough, ON: Nelson Canada, 1992), 74–75.

polnega in enakopravnega sodelovanja v kanadski družbi. Določa, da se odstranijo vse ovire, ki preprečujejo posameznikom polno sodelovanje v družbi, in zagotavlja pomoč posameznikom pri odpravljanju in preseganju diskriminacije. Spodbujata se medkulturna izmenjava in interakcija za ohranjanje zadovoljstva posameznikov in zavedanja kanadske kulturne raznolikosti. Nova politika je spodbujala vključevanje v socialne, kulturne, gospodarske in politične institucije Kanade, od vladnih agencij in služb pa so pričakovali, da bodo prevzele vodilno vlogo pri spodbujanju multikulturalnosti na institucionalni ravni. Zakon je vseboval posebne določbe, ki so določile pristojnosti zveznih organov pri izvajanju politik, programov in pri strategijah odločanja, ki so odražale skrb in spoštovanje multikulturne realnosti Kanade. Z uveljavitvijo Zakona o multikulturalnosti je Kanada je postala prva država na svetu, ki je sprejela multikulturni zakon na vsedrжавni ravni.⁴⁸

Leta 2002 je parlament sprejel Zakon o priseljevanju in varstvu beguncev,⁴⁹ ki je nadomestil prejšnji Zakon o priseljevanju iz leta 1976. Nova zakonodaja je ohranila večino prejšnjih določil, vključno s kategorijami priseljencev, zaostri pa so se pogoji za izpolnjevanje vseh kriterijev pri pridobivanju statusa begunca, neodvisnega priseljenca in poslovnežev. Razširjena je bila kategorija družinskih priseljencev, in sicer še na istospolne družine in zunajzakonske skupnosti, kar je omogočalo posameznikom iz takšnih razmerij, da so lahko zaživel s svojimi partnerji v Kanadi. Zvezni vladi je zakon dodelil tudi nova pooblastila za spopad s terorističnimi grožnjami po 11. septembru 2001, terorističnem napadu na Združene države Amerike. To je vključevalo razširitev pooblastil pri aretacijah, pridržanjih in izgonu priseljencev, za katere je obstajal sum, da so ali da bi lahko postali grožnja za varnost države. Leta 2002 je zaskrbljenost o varnosti držav vodila tudi do podpisa kanadsko-ameriškega t. i. Sporazuma o »varni tretji državi«,⁵⁰ ki je vplival predvsem na pridobivanje statusa beguncev in prosilcev za azil. Pred uveljavitvijo sporazuma so begunci, ki so se želeli priseliti v Kanado, v ZDA vstopili s turističnim vizumom in nato na kanadsko-ameriški meji zaprosili za status begunca (in obratno za

⁴⁸ Fleras in Elliott, *Multiculturalism in Canada*, 78–79.

⁴⁹ Statutes of Canada. *Immigration and Refugee Protection Act*, S. C. 2001, Chapter 27, <http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/I-2.5/fulltext.html>. Dostopno 5. novembra 2014.

⁵⁰ »Varna tretja država« je država, ki ni Kanada in ni država preganjanega posameznika in kjer ta lahko zaprosi za zaščito v okviru statusa begunca. V Kanadi so tretje države določene z Zakonom o priseljevanju in varstvu beguncev in do danes imajo ta status le ZDA.

begunce, ki so se želeli priseliti v ZDA). V skladu z novim sporazumom je bilo posameznikom dovoljeno se sklicevati na status begunca le v državi vstopa. Namen tega sporazuma je bil preprečiti posameznikom, da bi zapustili ZDA ali ušli ameriškim oblastem, ko bi zaprosili za status begunca v Kanadi. Druge pomembne določbe kanadsko-ameriškega sodelovanja na področju varnosti in priseljevanja vključujejo tudi zagotavljanje združenja podatkovnih zbirk priseljencev obeh držav in gradnjo skupnih objektov za sprejem priseljencev.⁵¹

V začetku leta 2010 je zvezna vlada napovedala reforme sistema na področju statusa beguncev. Z zakonom, imenovanim C-11: Uravnotežena reforma statusa beguncev, so povišali število beguncev, katerim je bil dovoljen vstop v državo in je bilo zagotovljenih več sredstev za pomoč pri njihovem vključevanju v kanadsko družbo. Namen zakona je bil pospešiti sistem potrjevanja statusa begunca prosilcem in zmanjšati velike zaostanke pri vlogah prosilcev (upravičenci so morali pogosto čakati do dve leti, da so njihove vloge pregledali). Nov sistem je prosilce za status begunca razvrstil v dve skupini: tiste iz t. i. varnih demokratičnih držav in tiste iz t. i. nevarnih držav. Prosilci iz varnih držav so v skladu z novim sistemom obravnavni po hitrem postopku, z zakonom pa so želeli omejiti tudi število goljufovih zahtevkov priseljencev, ki preko statusa begunca želijo na lažji način vstopiti v državo.⁵²

NAPOVEDANE SPREMEMBE V PRIHODNOSTI

Kanadska vlada v letu 2015 načrtuje bistveno povečanje stopnje priseljevanja. Minister za državljanstvo in priseljevanje Chris Alexander je napovedal, da bo Kanada v letu 2015 sprejela tudi do 285.000 novih stalnih prebivalcev, to je najvišje letno število priseljencev v kanadski novejši zgodovini.

Nazadnje, ko je Kanada sprejela do 280.000 stalnih prebivalcev, je bilo leto 2010. Največji delež, kar 65 odstotkov vseh sprejetih priseljencev, bo namenjen ekonomskim priseljencem in njihovim družinskim članom. Gre za triodstotno povišanje načrtovanega deleža iz leta 2013. Minister Alexander je poudaril, da ta cilj odraža vladni odnos do priseljevanja, saj je priseljevanje ključnega pomena za gospodarsko blaginjo Kanade.

⁵¹ Makarenko, *Immigration Policy in Canada: History, Administration and Debates*.

⁵² Makarenko, *Immigration Policy in Canada: History, Administration and Debates*.

Zaposlili bomo največje število ekonomskih priseljencev, kot smo jih kdaj koli prej. To povečanje deleža ekonomskih priseljencev je cilj, ki smo ga zasledovali že nekaj časa. Številne province že dosegajo 70-odstotni delež ekonomskih priseljencev, in to je tudi glavni cilj Kanade kot celote.⁵³

Povišanje števila letnih kvot priseljencev se bo zgodilo istočasno kot vladno uvajanje sistema t. i. »hitrega vstopa usposobljenih delavcev,«⁵⁴ saj ti tvorijo največji tok priseljevanja v Kanado. Na podlagi letnega načrta priseljevanja je ciljno območje za leto 2015 med 260.000 in 285.000 novih stalnih prebivalcev.⁵⁵

ZAKLJUČEK

Posledica vseh reform kanadske priseljske politike v zgodovini, še posebej pa v drugi polovici 21. stoletja je ta, da se je značaj priseljevanja v Kanadi bistveno spreminjal. Med letoma 1900 in 1965 so bili priseljenci v Kanado v glavnem iz Evrope (še posebej Velike Britanije), proti koncu stoletja pa je začela predstavljati največje območje porekla novih Kanadčanov Azija. Tudi druga območja, vključno z Afriko, Bližnjim vzhodom in Južno ter Srednjo Ameriko so prav tako postala pomembna področja sodobnega priseljevanja. Očitna rasna diskriminacija priseljencev je ostala del kanadske politike priseljevanja vse do druge polovice 20. stoletja, ko se je poudarek pri selekciji priseljencev preusmeril na znanje in izobrazbo, vedno pa je tesno zasledoval cilje ekonomske rasti in ekonomskih koristi. Po letu 1971, ko je kanadska družba sprejela multikulturnost družbe kot glavno vodilo pri oblikovanju javnih politik priseljevanja, je kulturna raznolikost kanadskih priseljencev postala ključni sestavni del kanadske identitete. Priseljska kanadska zakonodaja vključevanja in izključevanja je dokaz, da je odnos družbe do priseljencev predvsem ogledalo trenutnih družbenih prepričanj, stališč in največkrat ekonomskih interesov.

⁵³ Joe Friesen, »Canada to open the door wider to 'higher calibre' immigrants,« *The Globe and Mail*, 31. oktober 2014, <http://www.theglobeandmail.com/news/politics/canada-to-open-the-door-wider-to-higher-calibre-immigrants/article21417126/>. Dostopno 5. novembra 2014.

⁵⁴ Angl. »express entry to select skilled workers«.

⁵⁵ Friesen, »Canada to open the door wider to 'higher calibre' immigrants.«

VIRI IN LITERATURA

Viri

- Canadian Historical Association. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://www.cha-shc.ca/en>.
- Early Canadiana Online. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://eco.canadiana.ca/>.
- Immigrant Voices. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://www.canadianhistory.ca/iv/main.html>.
- Mapleleafweb. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://www.mapleleafweb.com>
- Migration Information Source. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://www.migrationinformation.org/index.cfm>.
- Multicultural Canada. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://multiculturalcanada.ca/>.
- Multicultural History Society of Ontario. Dostopno 1. julija, 2013. <http://www.mhso.ca/>.
- The Canadian Encyclopedia. »Immigration.« Dostopno 10. oktobra 2014. <http://www.thecanadianencyclopedia.ca/en/article/immigration/>
- The Canadian Encyclopedia. »Sir John A. Macdonald.« Dostopno 10. oktobra 2014. <http://www.thecanadianencyclopedia.ca/en/sir-john-alexander-macdonald/>
- The Globe and Mail* (2013–2014), <http://www.theglobeandmail.com> (10. 10. 2014).

Literatura

- Christopher Peter Adam, *The Last Bastion: Communists Vs. Conservative Nationalists and the struggle for the Hungarian Soul in Canada, 1940–1989*. Doktorska disertacija. University of Ottawa, 2013.
- Howard Adelman, Canadian Borders and Immigration Post 9/11. *International Migration Review*, Vol. 36 (2002), No. 1, 15–28.
- Howard Adelman et al. (ur.), *Immigration and Refugee Policy: Australia and Canada Compared*. Toronto: University of Toronto Press, 1994.
- Irene Bloemraad, *Becoming a Citizen: Incorporating Immigrants and Refugees in the United States and Canada*. California: University of California Press, 2006.
- Irene Bloemraad, *Understanding »Canadian Exceptionalism« in Immigration and Pluralism Policy*. Washington, DC: Migration Policy Institute, 2012. Dostopno 8. julija, 2013. <http://www.migrationpolicy.org/pubs/CanadianExceptionalism.pdf#page=11>.
- John M. Bumsted, *Canada's Diverse Peoples: A Reference Sourcebook (Ethnic Diversity Within Nations)*. Santa Barbara: ABC-CLIO Inc., 2003.
- J. M. S. Careless, *Canada: A Story of Challenge*, 2nd ed. Cambridge: University Press, 2012.
- Jackie M. L. Chan, The Assimilation of Hong Kong Immigrants in Canada. *Pacific Economic Review*, Vol. 19 (2014), Issue 4, 439–465.

David C. Corbett, *Canada's Immigration Policy: A Critique*. Toronto: University of Toronto Press, 1994.

Jean Leonard Elliott in Augie Fleras, Immigration and the Ethnic Mosaic. *Race and Ethnic Relations in Canada*. Ur. Peter S. Li. Toronto: Oxford University Press, 1990.

Augie Fleras in Jean Leonard Elliott, *Multiculturalism in Canada: The Challenge of Diversity*. Scarborough, ON: Nelson Canada, 1992.

Christiane Harzig, Dirk Hoerder in Donna Gabaccia. *What is Migration History?* Cambridge: Polity Press, 2009.

Freda Hawkins, Canada's Green Paper on Immigration Policy. *International Migration Review*, Vol. 9 (1975), No. 2, 237–249.

Freda Hawkins, *Canada and Immigration: Public Policy and Public Concern*, 2nd ed. Montreal: McGill-Queen's University Press, 1991.

Freda Hawkins, *Critical Years in Immigration: Canada and Australia compared*, 2nd ed. Montreal: McGill-Queen's University Press, 1991.

Ninette Kelley in Michael Trebilcock, *The Making of the Mosaic: A History of Canadian Immigration Policy*, 2nd ed. Toronto: University of Toronto Press, 2000.

Valerie Knowles, *Forging our Legacy: Canadian Citizenship and Immigration, 1900–1977*. Ottawa: Public Works and Government Services Canada, 2000.

Valerie Knowles, *Strangers at Our Gates: Canadian Immigration and Immigration Policy, 1540–1997*. Toronto: Dundurn Press, 2007.

Jay Makarenko, *Immigration Policy in Canada: History, Administration and Debates*, 12. avgust, 2010. Dostopno 10. oktobra, 2014. <http://www.mapleleafweb.com/features/immigration-policy-canada-history-administration-and-debates>.

Louis Parai, Canada's Immigration Policy, 1962–74. *International Migration Review*, Vol. 9 (1975), No. 4, 449–477.

Stuart Soroka in Sarah Robertson, A literature review of Public Opinion Research on Canadian attitudes towards multiculturalism and immigration, 2006–2009. *Citizenship and Immigration Canada*, marec 2010. Dostopno 10. julija, 2013. <http://www.cic.gc.ca/english/pdf/research-stats/2012-por-multi-imm-eng.pdf>.

Triadafilos Triadafilopoulos, Dismantling White Canada: Race, Rights and the Origins of the Points System. *Wanted and Welcome? Policies for Highly Skilled Immigration in Comparative Perspective*, ur. Triadafilos Triadafilopoulos, 30–31. New York: Springer, 2013.

Troper Harold, Canada's Immigration Policy since 1945. *International Journal*, Vol. 48 (1993), No. 2, 255–281.

Whitaker, Reg. *Canadian Immigration Policy since Confederation*. Ottawa: Canadian Historical Association, 1991.

DEVELOPMENT OF THE IMMIGRATION LEGISLATION IN CANADA (FROM 1867 UNTIL TODAY)

Summary

In Canada, in a geographically speaking big country with a relative small population, the immigration of individuals has always been the key tool for establishing the country we know today, for ensuring the population growth, and for keeping up with the economic goals. Throughout the history the high priority tasks and strategies for the formation of the system were changing, for the state has always followed the social situation and world economic situation while constituting the immigration policy. Using the immigration policy the state tried to ensure the inflow of workers in the times of the economic growth, while in the periods of economic recession and work market shortage the immigration policy was concentrated on limiting the number of immigrants entering the country. The Canadian immigration policy has changed from being an extremely open to a discriminatory one, which is economically oriented and which most of all tries to reach the economic goals.

The article offers an insight into the development of the immigration policy in the framework of the Canadian federalism, stressing the historic events that have shaped the immigration legislation, as well as some of the current present day global questions, which influence the contemporary multicultural Canadian society.

DIE ENTWICKLUNG DER EINWANDERUNGSGESETZGEBUNG IN KANADA (VON 1867 BIS HEUTE)

Zusammenfassung

In Kanada, in geographisch gesehen großem Staat mit relativ wenig Bevölkerung, war die Zuwanderung immer der Schlüssel zu dem Aufbau des Staates, wie wir ihn jetzt kennen, zu der Realisierung des Bevölkerungszuwachses und zu der Verfolgung der wirtschaftlichen Ziele. In der Vergangenheit änderten sich vorrangigen Aufgaben und Strategien für den Systemaufbau, da der Staat sich bei der Einwanderungspolitik immer nach der Gesellschaftssituation und der Wirtschaftslage in der Welt richtete. In den Zeiten des Wirtschaftswachstums versuchte der Staat mit der Einwanderungspolitik den Zufluss der Arbeitskräfte zu versichern. In den Zeiten der wirtschaftlichen Rezession und der Arbeitsmarktschwäche war die Einwanderungspolitik jedoch auf die Einschränkung des Fremdenverkehrs konzentriert. Die Einwanderungspolitik entwickelte sich in der Geschichte Kanadas von einem äußerst offenen Typ bis zur diskriminierungs- und wirtschaftsorientierter Einwanderungspolitik, die in erster Linie der Realisierung der Wirtschaftsziele dient.

Der Artikel ermöglicht einen Einblick in die Entwicklung der Einwanderungspolitik im Rahmen des kanadischen Föderalismus mit der Betonung auf den gesellschaftlichen Ereignissen, die die Einwanderungsgesetzgebung mitgestalteten, sowie einen Einblick in einige aktuelle globale Fragen der heutigen Zeit, die die moderne multikulturelle Gesellschaft Kanadas beeinflussen.